

ה"ט 52532/03/15 - שלמה אור נגד אורן מליסה וקנין

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 52532-03-15 אור נ' וקנין

בפני	כבוד השופט אבישי רובס
מבקש	שלמה אור
נגד	
משיבה	אורן מליסה וקנין

החלטה

1. המשיבה הגישה בקשה להורות על ביטול חיובה בהוצאות, במסגרת ההחלטה שניתנה ביום 31.3.2015 בדיון בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת שהוגשה על ידי המבקש. כפי שעולה מתוכן הבקשה, היא אינה מבקשת לבטל את הצו למניעת הטרדה מאיימת שניתן כנגדה, אלא, אך את החיוב בהוצאות.

2. ביום 25.3.2015 הגיש המבקש בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיבה, מכח חוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001 (להלן "החוק").

הבקשה הועברה לטיפול מכת תפקידי כשופט תורן ולאחר דיון במעמד צד אחד שהתקיים מדי לאחר הגשת הבקשה, במהלכו חקרתי את המבקש, ניתן כנגד המשיבה צו זמני למניעת הטרדה מאיימת, עד לדיון במעמד הצדדים, שנקבע ליום 31.3.2015, בשעה 10:30. במסגרת אותה החלטה, הורתי על מסירת הבקשה וההחלטה לידי המשיבה, באמצעות פקיד בית המשפט. מסמכי הבקשה וההחלטה אכן נמסרו ביום 26.3.2015 והמשיבה אינה מתכחשת לכך.

בסעיף 4 להחלטה נקבע, כי "במידה והמשיבה מסכימה לצו, הוא יהיה פטור מלהתייבב לדיון, ובלבד שתגיש הודעה על כך לביהמ"ש לפני מועד הדיון".

3. המשיבה לא התייבבה לדיון ביום 31.3.2015 ולאחר המתנה בת 30 דקות, ניתנה החלטה בהעדרה, לפיה הצו הזמני שניתן ביום 25.3.2015 ישאר על כנו ויהיה בתוקף עד ליום 15.9.2015. בנוסף, נעתרתי לבקשתו של המבקש לחייב את המשיבה בהוצאות ההליך, אם כי בסכום נמוך יותר, של 1,500 ₪. פרוטוקול הדיון הומצא לידי המשיבה ביום 21.4.2015.

4. מסתבר, כי בבקר הדיון הוגשה על ידי המשיבה הודעה לפיה "הריני לפנות לכב' ביהמ"ש הנכבד בעניין הדיון שנקבע ליום 31.5.2015, וברצוני לציין כי לאור ס' 4 בהחלטתו של כב' השופט הנכבד לא אגיע לדיון הנ"ל".

אעיר, כי על פי רישום חותמת הפקס על גבי ההודעה, הרי שהיא נשלחה לבית המשפט רק בשעה 1:08 לפנות בקר.

בעת מתן ההחלטה, לא הייתי מודע לכך שהמשיבה הגישה הודעה זו, אשר הוקלדה בשעות הבקר למערכת. לאחר הדיון, משנודע לי על דבר הבקשה מעיון בתכנת נט המשפט, ניתנה על ידי החלטה במסגרתה הבהרתי כי "הודעה זו, אשר הוגשה היום, הובאה בפני רק כעת, לאחר שהסתיים הדיון. למעשה, המשיבה מסכימה לצו ולכן, ההחלטה שניתנה היום במהלך הדיון תשאר בעינה. המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים".

5. ביום 29.4.2015 הגישה כאמור המשיבה בקשה דחופה שכותרתה "בקשה לדיון חוזר ולעיכוב ביצוע וביטול החלטה מיום 31.3.2015". המשיבה טענה, כי היא מבקשת לבטל את ההחלטה, מאחר וניתנה במעמד צד אחד, מבלי שנשמעו דבריה. המשיבה כפרה בטענותיו של המבקש כלפיה וטענה, כי מעולם לא הטרידה או יצרה קשר עם המבקש וכי ההחלטה לפיה נאסר עליה ליצור עימו קשר ולא להמציא בסביבת מגוריו מקובלת עליה וזו אחת הסיבות לכך שלא התייצבה לדיון ואף טרחה לידע את בית המשפט באמצעות פקס ששלחה למזכירות. מנגד, עתרה המשיבה לבטל את הסיפא להחלטה, בדבר ההוצאות שהוטלו עליה. היא טענה, כי לא צפתה שלמרות שהודיעה כי לא תגיע לדיון תחוייב בהוצאות לטובת המבקש. המשיבה עתרה לקיים דיון, במהלכו תציג ראיות לפיהן היא סטודנטית בת 24 במכללת נתניה, המכללת את עצמה לרבות הוצאות שכ"ל של 2,200 ₪ מידי חודש ועובדת בחברת דקלה במשמרות קבועות מראש, בימים ראשון ושליש, עקב לימודיה. המשיבה אשרה כי שלחה את הפקס למזכירות בית המשפט רק ביום 31.3.2015 בשעה 1:00 לפנות בקר. לטענתה, לא רצתה לסכן את מקום עבודתה ופעלה בתמימות ולא בצורה זדונית וערמומית כפי שהמבקש נהג, שעה שהוא עצמו מאיים עליה ועל בן זוגה ומטריד אותם (לא צוין באיזו אופן). המשיבה הדגישה את חשיבות משמרות העבודה שלה לצורך קיומה וטענה, כי זו הסיבה שדאגה לשלוח בבהילות את הפקס לבית המשפט. המשיבה עתרה, אפוא, לבטל את חיובה בהוצאות ולקיים דיון חוזר. עוד טענה, כי מתנהלת כנגד המבקש חקירת משטרה, מאחר וגנב לה, לטענתה, תיק בעת שחזרה ברכבת מחופשה.

6. הבקשה הועברה לתגובת המבקש, אשר כפר בטענותיה של המשיבה. הוא ציין, כי בניגוד לטענתה, על פי הנספח לבקשה היא עבדה בכל אחד מימות השבוע במועד הדיון ולא רק בימים ראשון ושלישי. עוד טען, כי המשיבה זומנה כדיון, היא מסכימה לצו ובחרה שלא להתייצב לדיון, למרות שניתן לה יומה בבית המשפט. הנ"ל טען, כי הסכום שנפסק לטובתו הביא לידי ביטוי את הוצאותיו הכספיות הרבות והפסד ימי העבודה שנגרמו לו, כמו גם שירותי עו"ד לעריכת הבקשות. בנוסף, טען המבקש כי באין נסיבות מיוחדות, זכאי בעל דין שזכה לפסיקת הוצאותיו. המבקש עתר, אפוא, לדחות את הבקשה.

7. המשיבה הגישה תשובה לתגובה, בחריגה בוטה מהוראות ההחלטה מיום 29.4.2015, אשר התירה לה הגשת תשובה לתגובה, שלא תעלה על מחצית העמוד. המשיבה חזרה, למעשה, על טענותיה בבקשתה המקורית לביטול ההחלטה. היא הדגישה, כי היא אינה מעוניינת ליצור קשר עם המבקש או כל גורם הקשור אליו ומקבלת את החלטת בית המשפט באשר לצו שניתן, אך אינה מודה בטענות שהעלה בפני בית המשפט. עוד הבהירה, כי בקשתה הוגשה אך בעניין ההוצאות שנפסקו לחובתה, מבלי שניתנה לה אפשרות תגובה ומבלי שבית המשפט היה מודע לנסיבות שמנעו ממנה מלהתייצב לדיון. עוד ציינה המשיבה, כי לאחרונה הוחלט לגנוז את התלונה שהגיש המבקש בלשכת עורכי הדין כנגד בן זוגה.

8. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, כמו גם ביתר מסמכי התיק, הגעתי לידי מסקנה כי יש לקבל את הבקשה בחלקה, אולם אך לפני משורת הדין. אדגיש, כי מאחר והמשיבה חזרה והבהירה, כי איננה מתנגדת לצו (יהיו הסיבות לכך אשר יהיו), לא אדון במסגרת החלטתי זו בסיכויי הצדדים לגופו של עניין.

9. משהוגשה הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת ביום 25.3.2015, התקיים דיון במעמד צד אחד, במהלכו נחקר על ידי המבקש והעלה את טענותיו, הכל בהתאם להוראות סעיף 7 לחוק. לאחר ששוכנעתי בנחיצות הצו, ניתן כנגד המשיבה צו זמני למניעת הטרדה מאיימת, עד לדיון במעמד הצדדים, שנקבע ליום 31.3.2015, בשעה 10:30. ודוק, מדובר בצו ארעי בלבד, שניתן עד לדיון במהלכו עתידה היתה המשיבה להעלות בפני את טענותיה ולהשיב לטענות המבקש, הכל בהתאם להוראות סעיף 7 לחוק.

כאמור, בסעיף 4 להחלטה נקבע, כי "במידה והמשיבה מסכימה לצו, הוא יהיה פטור מלהתייצב לדיון, ובלבד שתגיש הודעה על כך לביהמ"ש לפני מועד הדיון".

ההחלטה הנ"ל הומצאה לידי המשיבה ביום 26.3.2015. אלא, שהמשיבה השתתה ורק ביום 31.3.2015, בשעה 1:08 לפנות בקר, טרחה לשלוח למזכירות בית המשפט הודעה לפיה "לאור ס' 4 בהחלטתו של כב' השופט הנכבד לא אגיע לדיון הנ"ל". משמעות הודעה זו ברורה - המשיבה הסכימה לצו ולכן, בקשה להודיע כי לא תתייצב לדיון. אלא, שהודעתה זו נשלחה באיחור ניכר, שלא בשעות עבודת מזכירות בית המשפט ובסופו של דבר, ראיתי הודעה זו רק לאחר הדיון.

10. נמצא, אפוא, כי המשיבה זומנה כדין לדיון במעמד שני הצדדים, על מנת שתוכל להעלות את טענותיה בקשר לבקשה שהוגשה על ידי המבקש, ניתן לה יומה בבית המשפט, אולם היא בחרה במודע להסכים לצו הזמני ולא להתייצב לדיון, תוך ויתור על זכותה להעלות את טענותיה בפני בית המשפט. אדגיש, כי המשיבה לא העלתה בהודעתה מיום 31.3.2015 נימוק כלשהו לאי התייצבותה, מלבד הסכמתה לצו, לרבות התחייבותיה למקום עבודתה, ואף לא בקשה לדחות את מועד הדיון. היא אך הודיעה כי לא תגיע לדיון, נוכח הוראות סעיף 4 להחלטה מיום 25.4.2015, קרי - היא הסכימה לצו, ללא סייג. אדגיש, כי לא מצאתי ממש בטענה כאילו נבצר מהמשיבה להתייצב לדיון ומכל מקום, היא אף לא טרחה להגיש בקשה לשינוי מועד הדיון.

משלוח ההודעה לפנות בקר של יום הדיון, באיחור ניכר, גרם לכך שהמבקש נאלץ להתייצב לדיון ולהשחית זמנו. לו היתה המשיבה מגישה את הודעתה ולו יום אחד לפני הדיון, היא היתה מובאת בפני הדיון היה מבוטל וניתן אולי היה להודיע על כך מבעוד מועד למבקש ולחסוך בהוצאות.

11. המבקש זכה בעתירתו וקבל את הסעד לו עתר בבקשתו למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. משכך, נקודת המוצא היא, כי הוא זכאי להוצאותיו ולכן גם נפסקו לטובתו הוצאות במהלך הדיון. מנגד, לא ניתן לקבל את טענת המשיבה כי משהסכימה לצו שניתן כנגדה ולא התייצבה לדיון (ושעה שנזכרה להגיש הודעתה אך לפנות בקר), לא יכלה לצפות כי תחוייב בהוצאות.

12. עם זאת, לפני משורת הדין, לאור טענותיה של המשיבה בדבר מצבה הכלכלי ומצוקתה, כסטודנטית המכלכלת עצמה, אני נעתר באופן חלקי בלבד לבקשה ומורה כי סכום ההוצאות שנפסק כנגדה במסגרת ההחלטה מיום 31.3.2015 יופחת לסך של 1,000 ₪ בלבד. סכום זה ישולם על ידי המשיבה עד ליום 1.8.2015, שאחרת ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ה, 17 יוני 2015, בהעדר הצדדים.